

ή ν. Πλάτυνα, μακάρι και ή ν. Χρυσάφι, και πώς αυτή έπειδή είναι άπερηφάνευτη και ήθικη και άποφεύγει τās έπιδειξεις, γι' αυτό την παραβλέπουν και δεν την εκτιμούν... "Ετσι ραγίζει ή καρδιά της και γίνεται κομμάτια που δεν ξαγκαλλοδύν με καμιά παρηγοριά!.. Μά στάσου. Νά, τὸ 'Αντιμόνιο. 'Ο ρασοφόρος εκεί κάτω που σιγοδιαβαίνει μουρμουρίζοντας... "Ακου τί προσεύχεται : «'Αωωμοι έν όδῳ...» Βλέπεις ; 'Από κει συνεφιάζει. Νάτος ! 'Ο Φωσφόρος έρχεται ! Μιά λάμψη βελουδένια, γλυκιά σαν ύπνοθόλωσι... "Ελα μαζί μου νά κρυφτούμε γρήγορα.

Στήν αϊθουσα άρχισαν τὰ φωτεινά μπουκέτα νά νυστάζουν. "Όλα άγάλη άγάλη σβύνουν μέσα στο ήμίφως. 'Ο Φωσφόρος πλησιάζει τὸ 'Υδρογόνο, τὸ παίρνει από τὸ χέρι και τρέχουν όλοένα και πετούν σαν πεταλούδες μεθυσμένες, κι' ανοίγουν από πίσω μνήματα και ξεπροβάλλουν σκελετοί με σάβανα. Γεμίζει ή σάλα από βρυκόλακες που άρχινούνε φριλιαστικό χορό πάνω στη μουσική που έρχεται από μακριά

σαν κάτω από τη Γη ένα παίξιμο καμπάνας νεκρικό. Πέρα στο βάθος μιὰ γιλοτίνα κόβει όλοένα πάνω στο ρυθμό της μουσικής και ξαναγεμίζουν από νεκρούς τὰ μνήματα. Κι' αντίλαλει της νυχτερίδας τὸ φτερούγισμα. "Αχ, τώρα, νά ! Κτυπῶ με τὸ φτερό της τὸ κεφάλι του Λαβουαζιέ... Τινάσσεται τρομασμένος και τρέβει τὰ μάτια του. Βλέπει τές πομφόλυγες νά φεύγουν στον άέρα. Συγκεντρώνει τές σκέψεις του. Μόνο του 'Οξυγόνου τὰ λόγια μένουν μες στη μνήμη του.

✱

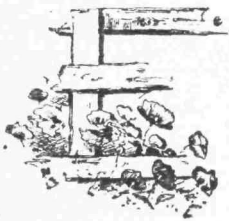
"Υστερ' από λίγο καιρό ό Λαβουαζιέ έδωσε στην 'Ακαδημία τὸ πρώτο ύπόμνημά του γιὰ τές ιδιότητες του 'Οξυγόνου, διὰ τὰ όξειδια και τὰ στοιχεία. Οί περισσότεροι του είπαν ότι όνειρεύεται. Μά τὰ όραία όνειρα του Λαβουαζιέ έγιναν πραγματικότητας και ή πραγματικότητα αυτή έφερε τὸν θεμελιωτή της νέας Χημείας στη γιλοτίνα της Γαλλικής 'Επαναστάσεως.

ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΔΕΙΛΙΝΟ

Στόν 'Αμάραντον

ΑΑ μακρού, γυρομένο
έπάνω σε ροδοπέταλα,
νά μεθύσουμε από της
μυρωμένες πνοές ενός
λουλουδένιου κόσμου.

Κάτω από ένα ούρανό
που κανένα σύννεφο δεν
σκεπάζει τὸ γαλάζιο χρῶ-
μα, κοντά σε θάλασσες που τίποτε δεν ταράζει
τὴ θεϊκή γαλήνη, έλα εκεί που κανενός ή ζήλεια
δεν θά μās βοή για νά μās φαρμακώση, 'κεί
που κι' αυτή άκόμη ή Μοῖρα δεν θά μπορέση
νὰ μās φθάση.

"Ελα, νά νοιώσουμε τὸ χῆδι νῆς Εὐτυχίας
πῶχει κτίση τὸ κρυσταλλένο της παλάτι ανάμεσα
από ρόδα. Κι' όταν ό ήλιος θ' άρχίση πειὰ νά
σβύνεται κι' ή φλόγες του θ' άρχίζουν νά χλω-
μαίζουν και τὸ κόκκινο χρῶμα θε νά γίνεται
πειὸ άχνό και σιγά-σιγά θά σβύνεται, τότε στο
σούρουπο θ'άρχεται άγάλη-άγάλη ή Χαρά σέρον-
τας τὸ άσπρο της πέπλο και θά μās φιλή ανά-
λαφρα στο μέτωπο. Και κάθε μέρα τὸ ίδιο φιλή
και κάθε μέρα άτελείωτη εὐτυχία και κάθε μέρα
καινούργιες μυρουδιές, καινούργιους πόθους, και-
νούργια όνειρα, καινούργιες άρμονίες. Κι' όταν
μεθυσμένοι από εὐτυχία γύρουμε έπάνω σιὰ
λουλούδια, τότε τὰ λουλούδια θά μās στείλουν
της μυρωμένες τους πνοές, τὸ νυχτερινὸ άγέρι
θά μās χαρίση τὴ δροσιά του, τὸ φεγγάρι θά
πās στείλῃ της πειὸ λαμτροή του άχτίδα, γύρω
άρμονίες θεϊκές θά μās ψάλλουν τὸ τραγοῦδι
της άγάπης και εκεί άποσταμένοι από τέτοια
ανέλπιση εὐτυχία θά σφαλίσουμε σιγά-σιγά τὰ

μάτια, ένῳ γύρω μας ή ζωθιές θά μās πλέκουν
στεφάνια από άσπρους κρίνους για νά μās
στολίσουν.

"Ελα...

ΑΝΕΜΩΝΗ

Η ΦΩΤΙΑ

ΡΟΣΕΧΕ, άγάπη μου, πρόσε/ε
μὴ σόση ή φωτιά...

"Όταν σε πρωτογνώρισα, μιὰ
σπίθα από της πολλές που σκορ-
πούσα, τὰ μάτια σου—ήταν γύ-
χτα και έφεγγαν άκόμη πειὸ πολύ
στο σκοτάδι—μπήκε στὰ στήθια
μου. Μπήκε έσα στη καρδιά μου
και φώλησε εκεί.

"Ηταν σπίθα μικρή, μὰ ή καρδιά μου τὴν
ένοιωσε πολύ. Έφώτισε τὴ σκέψη μου. Και ή
σπίθα σιγά-σιγά μεγάλωσε...

"Ενα βράδυ που περπατούσαμε κάτω από τὰ
δενδρα, σφίξαμε για πρώτη φορά τὰ χέρια. "Ηταν
θερμὸ τὸ δικό μου, άπαλὸ τὸ δικό σου. Κυττα-
χθήκαμε γλυκά και μιὰ δεύτερη σπίθα πετάχτηκε
και συντρόφευσε τὴ πρώτη.

"Ενα δειλινὸ που ό ήλιος κουρασμένος έκρύ-
βετο πίσω από τὸ βουνό, σου μίλησα για τὴν
άγάπη μου. Δεν είπες τίποτε, μὰ τὸ στήθος σου
ανεβοκατέβαινε παράξενα. Μίλησε αυτό με τούς
παλμούς του αντί για τὰ χείλη, που τὰ είχα
σφραγίσῃ μιὰ έκστασις.

Και οί δύο σπίθες, άγκαλιασμένες, μεγάλωσαν
άκόμα πειὸ πολύ.

Πάλι άπόγευμα, όταν ήμου κοντά σου, πολὺ

κοντά σου. Ἐγώ στήν ἀγκαλιά σου, τὸ χέρι μου χαϊδεῖσε τρεμουλιαστά τὸ κορμί σου καὶ τὰ χεῖλιά μου ἀκούμπησαν στὰ χεῖλιά σου.

Ἡ σπίθες τότε ἔγιναν φλόγες ποὺ μ' ἀνάβαν μιά ἀχόρταγη φωτιά.

Κάθε ἡμέρα καὶ ἡ φωτιά μεγάλωνε. Κάθε γλυκόλογο, κάθε στοργικὴ ματιά, κάθε σφιγξαγκάλιασμα, κάθε θερμὸ φιλὶ καὶ μιὰ νέα φλόγα ποὺ μοῦ περιζώνε σώμα καὶ σκέψι καὶ ψυχὴ,

Ἐγινε ἡ φωτιά μεγάλη. Μοῦ φωτίζε ὅλη τὴν ὑπαρξί. Κάποτε μοῦ φλόγιζε τὴ ψυχὴ, κάποτε μοῦ ἔκκιγε τὴ καρδιά. Κάποτε μὲ ζέσταινε, κάποτε μὲ πυρπολοῦσε.

Με τὴ φωτιά αὐτὴ ἐξοῦσα πάντα φωτισμένος ἀπὸ ἓνα γλυκὸ κόκκινο φῶς, ἀνέσπερο, ἓνα φῶς ποὺ ἔμοιαζε τὴν ἐκείνο τῶν ἀρχαίων βωμῶν, ποὺ ἔκαιε ἐμπρὸς στοῦ ἀγάλμα τῆς Ἀφρογέννητης θεᾶς...

Ἦλθαν μέρες πικρές, ἀπλώθηκαν σύννεφα, ἓνας χειμῶνας παράδερνε στὰ στήθια μου. Περιμένα μιὰ ἀγάπη ποινετικὴ νὰ συντροφεύη τὴν ἀγάπη μου, μ' ἀλλοίμονο! Πάντα τὴν γυρεύω.

Στ' ὄνειρό μου ἡ Μοῖρα μοῦ ἔδειξε μιὰ πραγματικότητα θλιβερή. Ἐπειτα ἀπ' τὰ γλυκόλογα, ἀναστεναγμοὶ μετὰ τὰ χαμόγελα, δάκρυα. Στὴ φωτιά τῆς ἀγάπης μου ἐφύσηξεν ἄγχιος βορρᾶς καὶ ἡ φωτιὰ ἐβγάξε πειρὸ δυνατός φλόγες, ἀλλ' εὐθὺς ἡ φλόγες ἐσκορπίζοντο καὶ ἡ φωτιά ἄρχιζε νὰ παλεύη γιὰ νὰ ζήσῃ ἀπὸ τὸν ἴδιο ἐαυτὸ της.

Καὶ παλεύω κάθε μέρα μὲ λιγότερη δύναμι. Τυραννήστηκε πολὺ ἡ σκέψις μου, τὸ σῶμα μου κουράστηκε, ἡ ψυχὴ μου εἶνε λυπημένη. Σὺ ποῦ ἔπρεπε νὰ συντηρῆς τὴν φωτιά, τὴν ἀρίνεις σιγὰ-σιγὰ νὰ σβύνη.

Πρόσεχε! Ἄν ἦλθε μετὰ τὴ σπίθα ἡ φλόγα, μετὰ τὴ φλόγα δὲν μένει παρὰ ἡ στάχτη.

Μερόνυχτα μὲ ποινεμένη ψυχὴ προσπαθῶ νὰ συγκρατήσω τὴν φωτιά, γιατί φοβάμαι μὴ λιγοστεύῃ. Καὶ τότε ἀλλοίμονο σέ μένα, μὰ ἀλλοίμονο καὶ σέ σένα. Θάνα πολὺ θλιβερό ἂν ἡ φλόγες τῆς ἀγάπης γείνουν νεκρικές λαμπάδες.

Μὴ ἀρίσης τὴν φωτιά νὰ σβύσῃ. . .

AMAPANTOS

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΛΕΩΝΙΔΟΥ*

Ἡ μεγάλη βασιλικὴ μετὰ τοῦ συνεχομένου υπογείου μνημείου ἀπετέλουν μαρτύριον, ἥτοι ἱερὸν ἱδρυμένον πρὸς τιμὴν τῶν μαρτύρων, ὧν περιέκλειε λείψανα. Ἡ Ἐκκλησία Ἀθηνῶν κατὰ τοὺς χρόνους τῶν διωγμῶν ἀνέδειξεν ὅχι ὀλίγους μάρτυρας, ὧν τὴν μνήμην ἐτήρησεν εὐλαβῶς ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας. Πάντως λοιπὸν πρὸς μάρτυρας συνδέεται ἡ βασιλικὴ τοῦ Ἰλισσοῦ. Ἀλλ' ἡ ὑπαρξίς τοσούτου λαμπροῦ καὶ χριστιανικοῦ μνημείου, συνδεομένου πρὸς ἱερωτάτας παραδόσεις τῆς πόλεως, ἦτο δυνατόν νὰ ἐξαλειφθῇ τέλεον, νὰ μὴ ἀφῆσθαι οὐδεμίαν γραπτὴν μαρτυρίαν; Βεβαίως ὅχι. Ἀληθῶς περιεσώθη πολυτιμὸς μαρτυρία περὶ τοῦ σεπτοῦ τούτου μνημείου τῆς πίστεως καὶ τῶν ἀγώνων τῆς χριστιανικῆς κοινότητος τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ μαρτυρία αὕτη, ἥτις μέχρι τοῦδε παρωράθη, διδάσκει προσθέτως ὅτι ἡ βασιλικὴ μετὰ τοῦ υπογείου μνημείου ἐσώζετο καὶ ἦτο ἐν χρήσει μέχρι τῶν τελευταίων ἐτῶν τοῦλάχιστον τῆς IB' ἐκατονταετηρίδος. Εὐρηται δ' αὕτη παρὰ τῷ κλεινῷ μητροπολίτῃ Ἀθηνῶν Μιχαὴλ Χωνιάτῃ τῷ Ἀκομινάτῳ, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος μητροπολίτης τῆς πόλεως, πρὸ τῆς καταλήψεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν Φράγκων. Ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν ἀπάντων τοῦ Ἀκομινάτου, τῇ γενομένῃ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Σπ. Δάμπρου, εὐρηται μεταξύ ἄλλων λό-

γων αἱ, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν οὗτος ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐπιγράφεται: *Εἰς τὸν ἅγιον ἱερομάρτυρα Λεωνίδα καὶ τὴν συνοδίαν αὐτοῦ.* Ὁ λόγος οὗτος ἐξεφωνήθη ἐπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ μαρτύριου ἥτοι τοῦ ναοῦ τοῦ περικλείοντος τὰ λείψανα τοῦ μάρτυρος Ἐπισκόπου καὶ τῶν τὸν αὐτῷ ἁγίων γυναικῶν. Ἐκ τούτου δ' ὑπολογίζεται ὅτι ὁ ναὸς οὗτος περιεσώζετο κατὰ τὰ τέλη τῆς IB' ἐκατονταετηρίδος.

Ὁ Μιχαὴλ Ἀκομινάτος ἦλθε τὸ πρῶτον ὡς μητροπολίτης ἐν Ἀθήναις τῷ 1175. Ἀθλῶν ποῖον ἔτος ἀκριβῶς ἐξεφωνήθη ὁ λόγος γενικώτερον μόνον δύναμεθα νὰ τάξωμεν τὸν χρόνον μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1175—1204. Ὁ ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν Λεωνίδας, εἰς ὃν ἀναφέρεται ὁ λόγος, ἐμαρτύρησεν ἐν Κορίνθῳ ἐπὶ Δεκίου τῷ 250, μετὰ ἑπτὰ χριστιανῶν γυναικῶν, Χαρίτης, Νίκης, Γαλήνης, Καλλίδος, Νουνεχίας, Βασιλίσσης καὶ Θεοδώρας. Τὰ λείψανα αὐτῶν ἐκομίσθησαν εἰς Ἀθήνας καὶ ἐπὶ τῶν τέφων αὐτῶν ἱδρυθὲν μαρτύριον καὶ ναός.

Ἐν τῷ λόγῳ τοῦ Ἀκομινάνου εὐρηται τὸ ἐξῆς χωρίον: «*Ἡμεῖς δὲ μικρὸν πρὸ τοῦ πόλεως δευρο βαδίζειν ὁκνοῦμεν καὶ τῷ ἱερῷ τούτῳ πολυανδρίῳ προστρέχειν*» πολυτιμώτατον διὰ τὸ ἀπαρχολοῦν ἡμᾶς ζήτημα, διότι καθορίζει τοπογραφικῶς τὸ σπουδαιότατον χριστιανικὸν μνημεῖον τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ δὴ ἡ φράσις μικρὸν πρὸ τοῦ πόλεως διδάσκει σαφῶς ὅτι ἔκειτο πλησιέστατα

* Τέλος